

Υπάρχουν πάθη
από τα οποία
δεν μπορείς να ξεφύγεις,
μπορείς όμως
να κρυφτείς μέσα σε αυτά...

Οι μεγάλες αγάπες ξημερώνουν μόνες

Ελένη Κεραμάρη

ΤΙΤΛΟΣ: Οι μεγάλες αγάπες ζημερώνουν μόνες
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ελένη Κεραμάρη
ΣΕΙΡΑ: Ελληνική λογοτεχνία
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαριάννα Σωκράτους
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Εκδόσεις Έξη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Εκδόσεις Έξη

Copyright © Ελένη Κεραμάρη
Copyright © 2018 Εκδόσεις Έξη

ISBN: 978-618-5240-17-2

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν.2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η κατ' οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και γενικώς αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση σε οποιαδήποτε μορφή και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Έξη
Λουίζης Ριανκούρ 13
11523 Αθήνα
Τηλ.: 211 4111078
www.ekdoseiseksi.gr
email: info@ekdoseiseksi.gr
facebook: Εκδόσεις ΕΞΗ

Ελένη Κεραμάρη

ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΣ ΑΓΑΠΕΣ
ΞΗΜΕΡΩΝΟΥΝ ΜΟΝΕΣ

Εκδόσεις Έξιν

Η Μελίνα καθόταν σε μια γωνιά του καναπέ χαζεύοντας το γκριζωπό κομμάτι του ουρανού που φαινόταν από το ανοιχτό παράθυρο. Η μέρα από το πρωί ήταν συννεφιασμένη, ίδια με τη μαυρίλα που ένιωθε μέσα της. Κοίταξε με πόνο το μονόπετρο δαχτυλίδι με το αστραφτερό διαμαντάκι που ήταν περασμένο στο δάχτυλο του αριστερού της χεριού. Το φόρεσε έχοντας την πίστη ότι μια μέρα θα γίνει ολοκληρωτικά ευτυχισμένη, πως μια μεγάλη μέρα θα ντυνόταν στα λευκά και θα περνούσε το κατώφλι της εκκλησίας στο πλάι του. Το όνειρό της, όμως, άρχισε να γκρεμίζεται σιγά-σιγά, τη μέρα που έφαγε το πρώτο καστόκι από τον Μάνο, τον άντρα της ζωής της. Βλέποντας τώρα τις μελανιές στα μπράτσα της, προσπαθούσε με πείσμα να συνειδητοποιήσει πού είχε φταίξει, τι είχε κάνει τόσο λάθος, που δεν μπορούσε να βρει την ασφάλεια και τη γαλήνη που αναζητούσε τόσο απελπισμένα.

Ο Μάνος δεν ήταν τραμπούκος. Όχι, σε καμία περίπτωση. Το πρόβλημα ήταν καθαρά δικό της. Πάντα ήταν κουραστική και φορτική, πολλές φορές του στερούσε ακόμη και το οξυγόνο, όπως της έλεγε πολύ συχνά. Εκείνος ήταν κοινωνικός, έξω καρδιά, όμορφος, ευκατάστατος, μορφωμένος. Είχε τον αέρα του κοσμοπολίτη και

λάτρευε την καλή ζωή. Εκείνη τι ήταν δίπλα του; Ένα κοριτσάκι χωρίς δουλειά και προσόντα, χωρίς εντυπωσιακή εμφάνιση, άχρωμη, άοσμη. Δίπλα του, όμως, έπαιρνε μορφή, έλαμπε και η ίδια. Η μετριότητά της γινόταν κάτι. Ήταν περήφανη και μόνο που έστεκε δίπλα του. Τώρα, αν κάποιες στιγμές τον έβγαζε εκτός εαυτού και τα πράγματα ξέφευγαν, πράγμα που γινόταν όλο και συχνότερα τελευταία, η ευθύνη ήταν καθαρά και μόνο δική της. Εκείνος ήταν τόσο καλλιεργημένος, είχε πετύχει τόσα πολλά στη ζωή του και είχε τόσες ευθύνες στο κεφάλι του, που ήταν σχεδόν λογικό κάπου να θέλει και αυτός να ξεθυμάνει. Και αυτή του έδινε συνεχώς αφορμές. Μια φορά δεν είχε σιδερώσει το καλό του πουκάμισο, την άλλη του αντιμίλησε χωρίς λόγο.

Το μόνο που σκεφτόταν ήταν πώς θα πήγαινε στη μαμά και στον μπαμπά της μ' αυτά τα μελανιασμένα μπράτσα. Τέλη Αυγούστου, και όσο και να είχε ηλιοκαμένο δέρμα, τα μπλάβα σημάδια πάλι έβγαζαν μάτι. Μια ενοχική ανακούφιση την τύλιξε, όταν σκέφτηκε ότι η γιαγιά Λίνα δεν ήταν πια μαζί τους. Από το δικό της άγρυπνο μάτι δεν υπήρχε περίπτωση να ξεφύγει το παραμικρό. Όπως εκείνη τη μέρα, που είχε πάει με σκισμένα χείλη για να βγουν έναν περίπατο στη γειτονιά και από τα λιγοστά λόγια που ξεστόμισε, κατάλαβε ότι ήξερε τα πάντα. Όμως η γιαγιά Λίνα είχε φύγει για πάντα και τώρα αυτή έπρεπε πάση θυσία να βρει μια δικαιολογία και να μην τους επισκεφτεί. Η πρώτη ή η τελευταία φορά θα ήταν; Άλλωστε, δεν υπήρχε πιο σημαντικός άνθρωπος στη ζωή της απ' αυτόν, ο Μάνος ήταν το κέντρο της ύπαρξής της.

Εκτός από τις φορές που παραφερόταν, ήταν τόσο γλυκός, τρυφερός και δοτικός και της έλειπε αφόρητα όταν δεν ήταν σπίτι. Δεν γινόταν, λοιπόν, παρά να του συγχωρεί ένα ατόπημα πού και πού. Έτσι κι αλλιώς, πάντα το μετάνιωνε και της ζητούσε να τον συγχωρήσει.

Ρίχνοντας μια φευγαλέα ματιά στο κινητό της, αποφάσισε να τηλεφωνήσει αργότερα στο πατρικό της. Μπήκε για μπάνιο νιώθοντας ένα περίεργο άδειασμα στο στομάχι, απόρροια των πρότερων σκέψεών της. Δεύτερη φύση της είχε γίνει αυτό το συναίσθημα, ερχόταν κι έφευγε με μεγάλη συχνότητα τα τελευταία χρόνια. Ένιωθε σαν να μην τη βαστούσαν τα πόδια της και να μην της έφτανε η ανάσα της. Προσπάθησε, όμως, να απωθήσει αυτόν το βραχνά από πάνω της. Σήμερα ήταν μεγάλη βραδιά για τον Μάνο και θα έβαζε τα δυνατά της για να σταθεί επάξια δίπλα του, αφήνοντας μακριά τους υποβόσκουσες σκιές. Η συμφωνία που θα γιόρταζαν ήταν η μεγαλύτερη που είχε κλείσει ποτέ στέλεχος της εταιρίας στην οποία εργαζόταν, και αυτό το χαρισματικό στέλεχος ήταν ο καλός της.

Ίσιωσε τα καστανόξανθα μαλλιά της και φόρεσε ένα κομψό μαύρο φόρεμα μέχρι το γόνατο. Έβαψε επιμελώς το πρόσωπό της και έκρυψε με μπόλικο μείκ απ τις μελανιές. Αργότερα θα έριχνε μια μεταξωτή πασμίνα πάνω στους ώμους της, έτσι, για να αισθάνεται σιγουριά. Κοιτάχτηκε διστακτικά στον καθρέφτη χωρίς να είναι απολύτως σίγουρη για το αποτέλεσμα. Την ώρα που φορούσε τις γόβες της, άκουσε τα κλειδιά του στην πόρτα. Κάτι μέσα της σκίρτησε, είχε πολλές ώρες να τον αντικρίσει.

Ο Μάνος μπήκε μέσα χωρίς να μιλήσει, μόνο στάθηκε απέναντί της κοιτώντας την εξεταστικά.

«Γεια σου, αγάπη μου», έκανε γλυκά η κοπέλα.

«Είσαι έτοιμη βλέπω», την επεξεργάστηκε προσεκτικά από την κορυφή ως τα νύχια.

«Ναι, δεν ήθελα να καθυστερήσουμε».

«Μήπως βιάστηκες λίγο;» ψέλλισε, καθώς άφηνε τον χαρτοφύλακά του και βολεύοταν στον καναπέ. Η φωνή του ήταν ψυχρή, σταθερή, χωρίς ίχνος συναισθηματισμού. «Έλα, πρέπει να χαλαρώσω», της έκανε νόημα να τον πλησιάσει.

Η Μελίνα πήγε πρόθυμα να καθίσει δίπλα του.

«Όχι εδώ», είπε τραβώντας την από το πλάι του. «Γονάτισε», έκανε κοφτά και ξεκούμπωσε το παντελόني του.

Το συναίσθημα που τόση ώρα προσπαθούσε να αποδιώξει η Μελίνα, ξαναγύρισε πιο έντονο αυτή τη φορά. Το κλότσημα στο στομάχι επανήλθε με περισσότερη ορμή.

«Γονάτισε είπα!»

«Να βγάλω το φόρεμα, μην το λερώσω», ψιθύρισε διαστακτικά.

Ο άντρας πετάχτηκε όρθιος, την άδραξε σφιχτά από τους καρπούς και την τράβηξε πάνω του.

«Ποιος το πλήρωσε το φορεματάκι σου, καρδιά μου;» είπε και την έπιασε από το πηγούνι σφίγγοντάς το.

Να τη πάλι αυτή η φωνή, είχε εκείνη τη χροιά που φοβόταν και ό,τι αυτή έκρυβε μέσα της. Δεν ήταν γλυκιά, δεν ήταν τρυφερή. Γιατί όμως; Σήμερα ήταν η μέρα του, θα έπρεπε να είναι χαρούμενος. Αλλά δεν ήταν, και θα ξεσπούσε πάνω της, το ήξερε το παραμύθι.

«Ποιος το πλήρωσε; Δεν θα μου απαντήσεις; Ποιος σε πληρώνει, καρδιά μου; Εγώ!» την ταρακούνησε δυνατά.

«Το ξέρω, μωρό μου, δεν είπα τίποτα», προσπάθησε να κατευνάσει το αναίτιο ξέσπασμά του η Μελίνα.

Με το που απόσωσε τη φράση της, ο Μάνος άρπαξε τις δυο ραφές του φορέματός της και με μια απότομη κίνηση το έσκισε στα δύο. Τα τρισάθλια κουρέλια σκορπίστηκαν περιμετρικά γύρω από τα γυμνά της πόδια. Στάθηκε ολόγυμνη μπροστά του χαμηλώνοντας το κεφάλι. Ένα τρέμουλο ξεκίνησε βαθιά μέσα της.

«Όμορφη είσαι, καρδιά μου», της έκανε καθώς διέτρεχε με τ' ακροδάχτυλά του τις θηλές της. «Γύρνα», είπε και η κοπέλα υπάκουσε χωρίς δεύτερη κουβέντα. Το χαστούκι στον πισινό της την αιφνιδίασε. «Όμως πάχυνες, μου θυμίζεις φοράδα με τέτοια καπούλια», γέλασε φωναχτά.

Η Μελίνα έσφιξε τα δόντια ταπεινωμένη.

«Γονάτισε και πάρτ' τον. Όσο γι' αυτό, καλή είσαι».

Την άρπαξε από τα μαλλιά κατευθύνοντάς τη να πράξει όπως ακριβώς ήθελε για να ικανοποιηθεί. Της πιάζε το κεφάλι τόσο πολύ, που την πονούσε. Συνέχισε να τραβάει τα μέχρι πριν λίγη ώρα καλοχτενισμένα μαλλιά της και να της γρατζουνάει την πλάτη, σαν να την τιμωρούσε για την ηδονή που του πρόσφερε. Η Μελίνα προσπάθησε να μην ξεσπάσει σε κλάματα και δυσκολέψει μ' αυτόν τον τρόπο την αναπνοή της. Ένα αίσθημα ανδίας ανατρίχιασε το γυμνό κορμί της. Μόλις εκείνος βόγκηξε ανακουφισμένος, της έδωσε μια σπρωξιά πετώντας τη στο πάτωμα σαν χρησιμοποιημένο αντικείμενο.

«Ετοιμάσου, δεν θέλω ν' αργήσουμε», πέταξε πίσω από την πλάτη του καθώς απομακρυνόταν.

Η Μελίνα σκούπισε το μοναδικό δάκρυ που κύλησε στο πασαλειμμένο πρόσωπό της και σηκώθηκε μαζεύοντας τις ικμάδες της τσακισμένης αξιοπρέπειάς της. Στάθηκε μπροστά στον καθρέφτη του υπνοδωματίου. Μόλις αντίκρισε τη θλιβερή εικόνα της, δάκρυα ανέβηκαν στα μάτια της, αλλά με κόπο τα συγκράτησε, όπως τόσες και τόσες φορές. Το κραγιόν της είχε γίνει μια αξιοθρήνητη μάζα γύρω απ' το στόμα της, η μάσκαρα είχε απλωθεί γύρω απ' τα μάτια της και τα άψογα μαλλιά της ήταν ανάκατα. Σκούπισε τους ματωμένους από τις γρατζουνιές ώμους της, διόρθωσε όπως-όπως το μακιγιάζ της και έβαλε ένα ριχτό αέρινο λουλουδάτο φόρεμα, ρίχνοντας πάνω της την πασμίνα που είχε επιλέξει πριν. Τα κάστανα μάτια της φαινονταν σθησιμένα, κάθε διάθεση για διασκέδαση και κοινωνικές συναναστροφές είχε εξαφανιστεί.

Στη δεξίωση για το κλείσιμο της συμφωνίας, που έγινε σε κεντρικό ξενοδοχείο, ο κόσμος ήταν πολύς. Ο Μάνος, ως τιμώμενο πρόσωπο, γυρνούσε από πηγαδάκι σε πηγαδάκι κάνοντας αυτό που ήξερε καλύτερα από τον καθένα, δημόσιες σχέσεις. Τη σύστησε σε αρκετούς σαν μνηστή του, γεμάτος περηφάνια, κάνοντάς τη να ξεχάσει με μιας την ταπείνωση που είχε βιώσει λίγη ώρα πριν. Τον κοιτούσε που περιφερόταν με άνεση και μέσα της αισθανόταν μεγάλη τύχη που ένας άντρας σαν και αυτόν είχε καταδεχτεί να τη διαλέξει για σύντροφο και συνοδοιπόρο του.

Εκεί που συζητούσε ευχάριστα με τη γραμματέα του Μάνου, άκουσε μια γλυκιά ήρεμη φωνή δίπλα της.

«Μεγάλη μέρα για τον Μάνο. Τι λες κι εσύ, Μελίνα;»
 Ήταν ο Γιάννης Ακριβόπουλος, το αντίπαλο δέος του Μάνου στην εταιρία. Αυτός που και στη σκέψη του μόνο, ο Μάνος πετούσε σπυριά. Μα πώς την είχε πλησιάσει χωρίς να το πάρει είδηση; Ένας αδηφάγος φόβος άρχισε να την κατακλύζει. Αυτός ο άνθρωπος έπρεπε να απομακρυνθεί από κοντά της πριν προλάβει και αντιληφθεί ο Μάνος ότι μιλήσανε.

«Ναι, φυσικά. Είναι μεγάλη καταξίωση για την καριέρα του».

Ο Ακριβόπουλος σταμάτησε τον σερβιτόρο προσφέροντάς της ένα ποτήρι σαμπάνια.

«Ευχαριστώ», έκανε η Μελίνα ευγενικά, ψάχνοντας τρόπο να ξεφύγει.

«Τώρα καταλαβαίνω γιατί ο Μάνος πετυχαίνει πάντα τους στόχους του. Με μια γυναίκα σαν και σένα έχει άλλον αέρα, έχει αυτή τη σιγουριά που λείπει από πολλούς».

«Κάνω απλά αυτό που θα έκανε κάθε σωστή σύντροφος, τον στηρίζω σε κάθε του βήμα, γιατί έχω πίστη στις ικανότητές του».

Το βλέμμα της Μελίνας σκάλωσε πάνω στον Μάνο, που τους πλησίαζε πετώντας φλόγες. Η ανάσα της κόπηκε για μια στιγμή.

«Πολύ θα ήθελα να έχω...» η κουβέντα του έμεινε μισή.

«Για να ακούσω κι εγώ, τι είναι αυτό που θα ήθελες να έχεις, Γιάννη;» Ο Μάνος με ψυχρή φωνή την αγκάλιασε σφιχτά απ' τη μέση, μαρκάροντας μ' αυτόν τον τρόπο την ιδιοκτησία του.

«Μακάρι, έλεγα, να βρεθεί και στον δικό μου δρόμο μια τόσο όμορφη και προσγειωμένη γυναίκα σαν τη Μελίνα».

«Είδες πόσο τυχερός είμαι που την πρόλαβα; Μας επιτρέπεις, φαντάζομαι», έκανε με σαρδόνιο χαμόγελο γυρίζοντας προς το μέρος του μπουφέ.

«Φυσικά».

«Είσαι σοβαρή; Σαλιαρίζεις με τον Ακριβόπουλο;» της σφύριξε απειλητικά στ' αυτί.

«Μωρό μου, όχι, αυτός ήρθε να μου μιλήσει, εγώ δεν τον είδα καν», ψέλλισε κομπιάζοντας η Μελίνα.

«Το καλό που σου θέλω, κάτσε σε μια γωνιά μέχρι να τελειώσω, δεν θ' αργήσω». Η συγκαλυμμένη απειλή του την έκανε να χλωμιάσει.

Έτσι κι έγινε. Ήπιε τη σαμπάνια της, αντάλλαξε μερικές κουβέντες ανόρεχτα πια με δυο-τρεις ανθρώπους που την πλησίασαν και περίμενε την ώρα που θα βρισκόταν αντιμέτωπη μαζί του. Έδινε θάρρος και κουράγιο στον εαυτό της, οπλιζόταν με δύναμη και ήλπιζε η οργή του να ξεθυμάνει μέχρι να γυρίσουν στο σπίτι τους. Ήταν η μέρα του άλλωστε.

Οι μεγάλες αγάπες ξημερεύουν μόνες

Όταν οι μελανιές στο κορμί της άρχισαν να γίνονται ο μόνιμος σύντροφός της, η Μελίνα αποφάσισε πως έπρεπε να φύγει. Το αρχοντικό δίπλα στη λίμνη ήταν η τελευταία ελπίδα σωτηρίας της, εκεί δεν θα μπορούσε να τη βρει κανείς... ούτε εκείνος. Ήταν το μόνο μέρος που θα μπορούσε να κρύψει τη ντροπή της ψυχής της. Όπως έκανε κάποτε κι εκείνη...

Το γράμμα που βρίσκει μέσα στο μπαούλο της σοφίτας, γραμμένο πενήντα χρόνια πριν, μοιάζει να έχει αποδέκτη του την ίδια. Καινούργια πρόσωπα έρχονται στη ζωή της, που όμως κάτι της κρύβουν. Ακόμα και το βλέμμα του Σταύρου, που της δείχνει ότι την έχει ερωτευτεί παράφορα, το σκεπάζει μια ενοχή που δεν μπορεί να εξηγήσει. Οι ανεκπλήρωτες υποσχέσεις του παρελθόντος στοιχειώνουν το παρόν της. Γιατί χωρίς να το γνωρίζει, αποτελεί μέρος μιας παλιάς και ξεχασμένης ιστορίας, που κρύβει μέσα της μίσση και πάθη, μα και την ανάγκη για εκδίκηση και δικαίωση.

Κανείς δεν μπόρεσε να απαηληλαγεί από το παρελθόν του, όσο κι αν το προσπάθησε. Γιατί η ζωή σε φέρνει πάντα αντιμέτωπο με αυτό που φοβάσαι περισσότερο, με την αλήθεια της ψυχής σου.

